



Koolimaja koridor oli kohandatud grimmiruumiks.



Kauniks kujundatud kohvikus sai kuulata klaverimuusikat.



Dirigent Kaspar Mänd juhatab laul vägesid.

4 X MAILIS OLLINO

Estoonlased Priit Volmer ja Priit Aimla tulid Pärnu-Jaagupi ooperimajja nagu oma koju

ANU JÜRISSE

anu.jurisson@parnupostimees.ee

Pärnu-Jaagupi ooperimaja «Üheks õhtuks» uksel tervitasid tulijaid Vädra gümnaasiumi noormehed, kes nägid oma valgetes sallides ja torukübarais välja nii, nagu oleks operetilegend Endel Pärn mõnes oma kuulsas rollis meile naeratanud.

Üks koolikoridori oli kohandatud grimmiruumiks. Seal, kostüümistangede ja pintslite vahel pörkasime proovi eel kokku rahvusoperi orkestri trompetite pillirühma kontsertmeistri Priit Aimlaga, kes äsja oli oma kolleegidest sõpradele näidanud, kus ta algklassides kooliingis istus: toonases 1. klassis laulis parajasti häält lahti rahvusoperi koor.

«On ette tulnud igasuguseid muusikategemisi, aga see on harukordne ja võib-olla ainukordne, mine tea,» tõdes Aimla. «See koht siin, kus me praegu juttu räägime, on nüüd paar-kolm aastat olnud ka lastemuusikakool, mida ei olnud siin sellal, kui mina koolis hakkasin käima. Oleks siis olnud tajutav mingisugune elukaar, mida kõike võib elu sulle pakkuda! Seda olnuks absoluutselt uskumatu mõeldla.» muheles ta.

Ja jätkas: «Täna tuli meelde üks natuke naljakas lugu. Kui ma siit Pärnu-Jaagupist hakkasin Tallinna minema ja sain Estoniasse tööle, siis mu isa ikka lootis minust maameest ning tuli jutuks, et linnas teatritegemine pole õige töö. Mu abikaasa ütles siis talle, et Priit töötaks hea meelega Pärnu-Jaagupis, kui Estonia teater oleks Pärnu-Jaagupis. Täna ongi see päev: võtad kodust jalgratta, hüppad sadulasse ja sõidad tööle. Miks ei võiks iga päev nii olla!»

Priit Volmergi käis lapsepõlveradu

Vaid paar minutit enne proovi algust tabas kõrv saalis istunud Priit Volmeri samamoodi kolleegidele oma mälestusi jagamas. Üllatuseks selgus, et temagi on oma lapsepõlve sellesamas Pärnu-Jaagupi koolimajas veetnud.

«Väga huvitav on tulla lapsepõlve tagasi,» tõdes ooperilaulja. «Sündisin 1978 ja 1979. aastal kolimes perega Pärnu-Jaagupisse. Ma eriti ei mäleta



Pärnu-Jaagupis avati koos estoonlastega ooperimaja «Üheks õhtuks». Enne etendust harjutati koori ja orkestriga mõned stseenid läbi.

seda kolimist, aga 1991. aastani käisin siinsamas koolis ja elasin Pärnu-Jaagupis.»

Laulmine ega teater siis veel Volmeri huvialade hulka ei kuulunud, samuti ei osanud ta neile mõeldagi. «Aga ma käisin siinsamas lastemuusikakoolis Madis Schmidt juures, õppisin klarnetit. See jäi siit linnulennu kaugusele,» meenutas ta. «Seda saali, kus etendust mängime, siis veel ei olnud. Meie kekatunnid toimusid vanas saalis, mis võis olla nii umbes 20x10 meetrit. Ma tulin täna Pärnu-Jaagupisse oma autoga, käisin ja vaatasin üle toonase elukoha Soo 4, olen juba kohtunud vana-de sõprade ja peretuttavatega.»

Rahvusoperi tenorit Helldur Harry Põldat ootas Pärnu-Jaagupis ees lausa debüüt.

«Teen esimest korda sellist

rolli nagu Alfredo ooperis «La traviata», olen jõudnud oma häälega sinnamaani. Põnev on tulla siia ja laulda täiesti uues keskkonnas,» avaldas ooperilaulja. Rahvusoperiga on Põldat kinnitusele käidud Saaremaa ooperipäevadel ja Birgitta festivalil ja ega seekordne ettevõtmine neist väga erine, ehkki spordihall ja ooper tavaliselt kokku ei käi.

Alfredo osa eeldab teatavat küpsust, nii vanuselist kui häälelist. «Praegu tunnen, et see roll on nii mina, et lausa pean seda tegema,» lausus tenor.

Dirigent Kaspar Mänd tõdes vahetult enne orkestrantide ette astumist, et Pärnu-Jaagupis ooperietenduse andmine on tallegi erandlik olukord, samal ajal on nad Estoniaga varemgi Eesti ringreisidel esinenud kohtades, mis ei ole loodud teatrisaali või kontsertide tarvis.

«Peab ütleva, et siia on väga ilus ooperisaal ehitatud. Lava näeb väga hea välja, orkestriauk on olemas (lava sisse musta lina taha peidetuna),

saal on suur ja lai, nii et täitsa põnevusega ootan. Meil peaks lähiminutitel algama saaliproov, et kuidas siin kõlab,» rääkis Mänd.

Dirigendi sõnutsi on saali akustika tohutult oluline ja eri paigus väga erinev. «Me ei ole siin veel häält teinud, kuid tundub, et siin piisab kõlaruumi ja õhku, et muusika kenasti kõlaks, ilma et ta liiga lõhki läheks. Teinekord oleme sattunud saalidesse, kuhu orkester ei mahu hästi ära või kus saali väikuse tõttu läheb kõik hästi valjaks,» tõdes ta.

Võimlat võis aimata vaid laest paistvate ventilatsioonitorude järgi. Mustjate kardinat vahel löid balliõhustikku maast laeni ulatuvad peeglid ning küünlalajalad, lillepanikud, ripuvad suured rasked lühtrid. Lavakujundusega sulasid ühte 600 öösinist tooli, mis pärinevad Vädra gümnaasiumist Lüdigi saalist ja siitsamast Pärnu-Jaagupi koolimajast, selleks ei olnud vaja enam eraldi investeerimist teha.

Rahvusoperi elu ja lavastustega varasemast hästi kursis,

arusaadav ja muusikaliselt tulvil hitte.»

On's see üks Mäe enda lemmikoopeid? «Mul on väga palju lemmikoopeid. Arvan, et olen näinud üle 100 ooperi, nii et «La traviata» on kindlasti üks nendest,» kõlas vastus.

Ooperimaja tulevik selgub lähikuudel

Mäe tõdes, et tulevikuplaane peab siiski nüüdse Põhja-Pärnumaa vallavanema Madis Koidu käest küsima, sest ideid välja tuultada on lihtsam kui neid ellu viia. «Tookord, kui oma ajurünnakuid tegime, ma selle kaardi lauale viskasin. On olnud päris keeruline, ma olen nõus, aga lõppkokkuvõttes näeb väga ilus välja,» märkis Mäe.

Möte sündinud selle taustal, et kogu aeg räägiti, kas teha juurdehitus rahvusoperimajale või ei.

«Oleme Põhja-Pärnumaal kultuuri vallas päris palju ära teinud. Meil on Lüdigi saal, siis tegime Vädra kunstigalerii ja siis mõtlesime, et ehitame ise rahvusoperi maja. Kuna riik ju nii «hästi» finantseerib kohalike omavalitsusi, siis mis see üks ooperimaja ehitada ei ole,» avaldas Mäe. «Aga siis mõtlesime, et äkki leiame ühe olemasoleva saali, kuhu saab ooperi sisse panna: peame oleme ratsionaalsed ja keskkonnale väikese jalajälje jätnud. Mõtlesimegi välja, võimalikke asju ei ole.»

Koiti kinnitas, et kord aastaks annaks selle maja edaspidi vallas üles ehitada. «Kas me järgmine kord ehitame ooperimaja või midagi muud, seda näitavad lähikuud, sest siis tuleb juba hakata järgmiseks aastaks ettevalmistusi tegema. Aga kindlasti ei jää see üheksordseks katsetuseks,» lausus vallavanem. «On olnud pikad päevad, aga tulemus on ju kihvt, nii et see ei oma tähtsust, kui palju me vaeva nägime.»

Et võimla muutuks ooperisaaliks, käis teatri ja valla koostöös majast läbi mitu meeskonda: lavast dekoratsioonide ja valgustuse, iga pool tuli endalgi käed külge panna ja aidata. «Pidime ju saali tühjaks tegema, et ei jääks spordihooone muljet, alustades korvide mahavõtmisest ja lõpetades võrkudega. Tegemist on omajagu olnud, aga see on olnud põnev ülesanne,» tõdes vallavanem.



Ideid välja tulistada on lihtsam kui neid ellu viia.

AIVAR MÄE

